

[Einer-Jensen.]

til; jeg kan i alt Fald ikke tjene det ærede Medlem heri, og jeg kan heller ikke se Nyttens af at optage hele Spørgsmaalet om Valutaloven til Diskussion, det ligger jo overhovedet ikke for.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Overførelse af en Række Varer til den bundne Liste, saa skete dette alene af Hensyn til, at den Valuta, der var til Raadighed, burde fordeles paa den mest rimelige Maade. Jeg kan da ogsaa sige, at da den højtærede Handelsminister mødte i Valutaudvalget med Forslag om at føre en Række Varer over paa bunden Liste, var Parterne enige om at beklage, at det skulde ske, men vi har alle sammen maattet tage det som en Nødvendighed, og hvis det ærede Medlem havde været Medlem af Valutaudvalget og derfor skulde have Medansvar for Loven, tror jeg ikke, det ærede Medlem kunde have taget et Standpunkt, der gik ud paa — og det forstod jeg, at det ærede Medlems Standpunkt gjorde —, at man skulde give los og indføre uden Hensyn til, om der var Valuta til Raadighed.

Det Spørgsmaal, der er til Diskussion, er Overdragelsen af Valutaattester, som er blevet gjort lovlig. Naar Spørgsmaalet vedrørende Overdragelse af Valutaattester overhovedet blev rejst, skyldtes det den meget stærke Kritik fra Oppositionen og fra Landbrugsorganisationerne, gaaende ud paa, at der ikke fandt Udnyttelse Sted af de Valutaattester, der var stillet til Raadighed for Importørerne. Dette førte med sig, at man gik over til den Ordning, at Valutaattester kunde overdrages. Naar Spørgsmaalet nu er blevet aktuelt, er det paa Grund af den manglende Attestmængde, idet en Række Firmaer i højere Grad end tidligere søger at komme i Besiddelse af Valutaattester paa Varer, for hvilke der gives en ringere Tildeling. Og det er derfor ogsaa naturligt, at Spørgsmaalet om Rimegheden af Afgift for Overdragelse af Valutaattester rejses.

Efter de Oplysninger, Handelsministeren har givet, gaaende ud paa, at Ministeriet og Valutakontoret er traadt i Forhandling med de Erhvervsorganisationer, som har Ret til at give Tilladelse til Overdragelse af Valutaattester, og at alle Parter er enige om, at det er urimelige Avancer, der er opnaaet i den sidste Tid, og naar Handelsministeren oven i Købet har tilføjet, at han med alle Midler vil søge at hindre urimelig Avance ved Salg af Attester, forekommer det mig, at det ærede Medlem maatte kunne være tilfredsstillet, uden at han behøvede

at stille Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen. Det forekommer mig, at den sidste Udtalelse af Handelsministeren til fulde dækker det, vi alle er enige om at tilstræbe, nemlig at en urimelig Avance ved Overdragelse af Attester bør forhindres. Jeg takker den højtærede Minister for denne Udtalelse, og jeg haaber, at det i en meget nær Fremtid skal lykkes at faa dette Spørgsmaal løst.

Knud Kristensen: Det Forhold, at man maa gaa til Bevillingsudstedelse, altsaa Begrænsning af Importen, og at der er en Pris, større eller mindre, paa Valutaattester, er Bevis for, at der er den Tilstand i vort økonomiske Liv, at Eksporterhvervene fører deres Varer til de udenlandske Markeder og sælger dem der, men at det er dem forbudt at disponere over de Penge, de faar for Varerne. Man har frataget dem deres naturlige Ret til selv at disponere over dem eller sælge dem i det frie Marked til Importørerne, altsaa udnytte dem paa bedst mulig Maade. Dette vil med andre Ord sige, at de eksporterende Erhverv giver et Tilskud til Importen. Det er faktisk det, der sker; de afgiver den Pengeværdi, de faar for deres Varer, til en nedsat Pris, for at Importen her til Landet kan foregaa billigere.

Nu er Spørgsmaalet saa: Hvem faar Fordelen ved denne billigere Import? Er det Importørerne eller er det Forbrugerne? Dette kan der selvfølgelig strides om; jeg tror nu, at i al Almindelighed deler de. Men paa den anden Side bevirker Nedsættelsen af Importen gennem Bevillingssystemet, at Indkøbene bliver dyrere, end de ellers vilde være; de paagældende Importører — det er jo paaavist mange Gange — afskæres fra at gøre deres Indkøb paa det bedst mulige Tidspunkt og at føre Varerne her til Landet til den billigst mulige Pris. De dygtige Importører kan ikke forøge deres Import og derigennem tage en større Del af den livsvigtige Virksomhed til Gavn for dem selv og for det forbrugende Publikum, og derved kommer Eksporterhvervene ikke blot til at give Tilskud til Importen, men ogsaa til at give højere Priser for de Varer, de faar her til Landet, end den Pris, man giver for den udenlandske Valuta, i øvrigt maatte medføre, naar ellers Importen var fri.

Det vil med andre Ord sige, at man ved denne Ordning — og det er altsaa dette her et Bevis for — formindsker Eksporterhvervenes Indtægter og forhøjer deres Udgifter og derved forringer deres erhvervsmaassige og økonomiske Stilling. Naar det saa bliver for slemt, saa at de ikke kan bære denne